ала очитѣ сѣкашъ пѣятъ:
„Libertée cheri“.

Единъ гаменъ е
простреленъ.
Лежи скованъ въвъ смъртенъ мразъ.
Ти спомняшъ ли си
този гаменъ?
Това бѣхъ азъ!

Но помнишъ ли,
единъ моторъ
прониза
съ смѣхъ
и оптимизъмъ
мъглитѣ,
гдѣто птица даже
не слиза
въ влажния
просторъ;
единъ моторъ съ крила, които
разсичатъ
ледната завеса,
измѣнятъ земната орбита
и съ взрива на бензинни пари
разчистватъ пжтя къмъ прогреса.

Моторътъ, който пѣе горе
е трудъ на моитѣ ржце.
А тази пѣсень на мотора
е кръвь отъ моето сърце.

Човѣкьтъ, чийто погледъ вѣренъ
е вперенъ въ
нервния компасъ,